

“Moeke, Alfa en Margraten” – een reünie

Elke drie jaar komt het tweede peloton 88-4 “De Napoleons Always First” voor een reünie bij elkaar. Dit keer is Zuid-Limburg onze bestemming.

De reüniecommissie heeft snel een programma samengesteld waarin elementen uit de ECO niet mogen ontbreken. Het kamp waarin we verblijven wordt uiteindelijk Carré 1711 in Nijswiller, een soort veredeld luxe tentenkamp met grootkeuken, enorme koelruimte, ijskasten en alles wat nodig is om een groep geharde commando's een aangenaam weekend te bezorgen. De organisatie schakelt Harrie in als “local guide”. Hij kent de weg in de drank- en cateringwereld, is sportief in vele opzichten en kan als geen ander organiseren en verbinden. Onze pelotonscommandant Ton laat vooraf een mobilisatiebevel uitgaan: aantreden in overall, stevige schoenen, het originele ID-plaatje en natuurlijk de Groene Baret.

Vrijdag 10 oktober, om 15.00 uur, staat de koffie en Limburgse vla klaar. Helaas moet één maat op het laatste moment afzeggen wegens persoonlijke omstandigheden. Het blijft indrukwekkend hoe hecht de onderlinge band na 37 jaar nog steeds is. Na een korte bevelsuitgifte wordt het peloton op de appelplaats in de houding gezet. Vervolgens volgt een korte exercitie “oude stijl” en een speedmars de Kruisberg op. Via een geforceerde mars langs de Selzerbeek keren we terug naar Carré 1711.

Na de uitreiking van het traditionele reünie poloshirt “Moeke 2025” vertrekken we naar Moeke (nu de herberg Geulhemermolen) voor een heerlijk driegangendiner met bijpassend drankarrangement. Het hele peloton op de foto krijgen bij het portret van Moeke blijkt een uitdaging! Terug in Nijswiller praten we uitgebreid bij en heffen we het glas tot in de vroege uurtjes.

Zaterdagochtend starten we met de “krikkak oefeningen” onder leiding van Ramon. Een snel ontbijt met spek, eieren en een sterke bak koffie, en we staan klaar voor de Alfamars. Door het prachtige Limburgse heuvelland lopen we naar de Alfabrouwerij in Thull. Daar worden we ontvangen door een heuse “zaate Hermenie”. Na onze pelotons ECO-act “Napoleon en Marie-Louise” volgt een educatieve rondleiding en een proeverij in een van de beste brouwerijen van Nederland.

In plaats van terug te lopen heeft Harrie een stel vrienden met historische legervoertuigen geregeld. Met een Willys-Jeep, enkele Amerikaanse 1- en 2-tonners, een DUKW en een enorme Amerikaanse truck worden we teruggereden naar Nijswiller. De barbecue wordt aangestoken en het bier uit de koeling gehaald. Marco verzorgt een proeverij met Noord-Afrikaanse wijnen. Het wordt een gezellige middag en avond.

Zondagochtend staan we vroeg op. Na het ontbijt rijden we voor het laatste onderdeel van het reünieprogramma naar het Amerikaanse oorlogskerkhof in Margraten. Het peloton wordt opgesteld, en Ton spreekt ons toe: de onderlinge band is uniek. De reüniecommissie krijgt een welverdiend dankwoord, en ook Harrie wordt in het zonnetje gezet voor zijn uitstekende zorg en begeleiding. In een strakke exercitie marcheren we naar de ingang van het kerkhof. Daar verzorg ik een korte uitleg over het terrein. In het auditorium bekijken we een indrukwekkende film en bezichtigen de fraaie expositie. Vervolgens lopen we naar het ereveld met ruim 8.300 hagelwitte kruisen. Woorden schieten tekort om het gevoel te beschrijven dat je op deze plek ervaart: verdrietig, overrompend, aangrijpend, maar ook verwondering en bewondering voor de schoonheid van het kerkhof.

Speciaal bezoeken we het graf van William Lundy, soldaat van de 2e Amerikaanse Pantserdivisie “Hell on Wheels”. Hij sneuvelt op 23 november 1944 bij Merzenhausen, vlak bij Jülich. William vocht in de Noord-Afrikaanse veldtocht, op Sicilië en in Normandië en was betrokken bij de bevrijding van België en Zuid-Limburg. In september en oktober 1944 was hij ingekwartierd bij mijn opa in Amstenrade. Na zijn dood adopteerde mijn opa zijn graf in Margraten, en via mijn vader zorg ik er nu voor. Als peloton 88-4 hebben we William in ons hart gesloten; zijn graf is vanaf nu ons 88-4 pelotonsgraf. Na het afscheid keren we huiswaarts, een prachtige ervaring rijker. Van dit weekend zullen we nog lang nagenieten.

Zoals Ton treffend zegt: “Het gevoel en contact dat we delen is uniek. Ik heb het geprobeerd uit te leggen, maar dat lukt niet echt. Als je er niet bij bent geweest, begrijp je het niet.” Veel lezers zullen dit gevoel herkennen en net zo weten te waarderen.

Hugo Fijten